

Arrest

nr. 31 977 van 25 september 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 september 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 augustus 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 12 februari 2007.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat M. DE RAEDEMAEKER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Uit zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 19), het gehoor voor het CGVS in dringend beroep (stuk 14), zijn handgeschreven verklaringen (stuk 2) en de uiteenzetting van feiten in het beroepschrift, kan het door verzoeker aangebrachte feitenrelaas als volgt worden weergegeven:

“Verzoeker is een Iraaks staatsburger en is soenniet van Koerdische origine, afkomstig uit Tuz in de provincie Salahuddin. Hij had in daar een eigen zaak als ijzersmid en lasser en had één medewerker, S., die ongeveer twee maanden voor de problemen begonnen mede-eigenaar werd. Verzoeker is in 1992 naar Halabja gegaan als gevolg van het Arabiseringsproces, maar is in 2003 teruggekeerd naar Tuz.”

Op 17 oktober 2005 kreeg verzoeker in zijn werkplaats bezoek van twee onbekende mannen in Arabische klederdracht, die Koerdisch spraken en zich identificeerden als van Ansar Al Sunnah. Hij kon hun gezichten niet zien omdat ze gesluierd waren. Ze vroegen hem zijn medewerking te verlenen om voor hen zes platen te lassen om een geweer op te monteren. Verzoeker weigerde, maar werd onder dwang en geblinddoekt meegenomen naar de schuilplaats van de terroristen. Ook zijn lasautomaat werd meegenomen. Na twintig minuten te hebben gereden, kwamen ze aan in een kelder, waar verzoeker twee en een half uur laste. Nadien werd hij door hen teruggevoerd, maar de aansluitingskabel van de lasautomaat werd niet teruggegeven. Hij werd opgelegd hier nooit met iemand over te spreken. Op 29 oktober 2005 ging verzoeker naar de markt om een nieuwe aansluitingskabel te kopen. Hij werd toen door zijn buurman verwittigd dat er Amerikaanse militaire voertuigen en één Iraaks voertuig van de veiligheidsdienst Haras Watany bij zijn winkel gestopt waren. De soldaten waren samen met één gevangene, wiens gezicht zwaar was toegetakeld, in verzoekers winkel binnengegaan. Verzoeker duidt deze gevangenen aan als één van de twee terroristen. Ze deden een huiszoeking en namen zijn medewerker S. mee. Verzoeker durfde niet naar huis terug te keren en ging naar een kennis van de familie, F., in het dorp Talaw. Even later kreeg verzoeker telefoon van zijn moeder, die hem zei dat er drie militaire voertuigen thuis waren aangekomen en dat men naar hem vroeg. Daarop vertelde verzoeker aan zijn moeder wat hem overkomen was. Twee dagen later vertelde zijn moeder hem dat S. was vrijgelaten, dat hij bij hen thuis was geweest, waar hij zei dat verzoeker beschuldigd wordt van medewerking met de terroristen. Hij vroeg aan zijn moeder om een smokkelaar te regelen, waarna zij contact opnam met K.. K. regelde een smokkelaar en op 11 november 2005 vertrok verzoeker naar Tuz, om onmiddellijk daarna met de smokkelaar te vertrekken naar Zakho. Vervolgens gingen zij naar Slopie en Istanbul, waarna ze met een vrachtwagen naar België vertrokken, waar ze op 6 december 2005 zijn aangekomen. Verzoeker legt een faxkopie van zijn identiteitskaart neer. Hij verklaart dat de geboortedatum die op dit document vermeld staat, 8 augustus 1984, niet correct is, gezien hij in 1982 geboren is, maar zijn vader verkeerdelijk een ander geboortjaar heeft opgegeven opdat verzoeker niet bij het leger zou moeten gaan.”

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Op basis van de elementen uit uw dossier weiger ik U de hoedanigheid van vluchteling. Ik steun me hierbij op artikel 57/10 van de vreemdelingenwet. U heeft immers, zonder geldige reden, geen gevolg gegeven binnen de maand aan de vraag om inlichtingen of aan de oproeping vervat in de brief die u aangetekend werd verstuurd op 13/07/2006 op uw gekozen woonplaats.”

1.3.1. Verzoeker vraagt de behandeling van de zaak door een kamer met drie rechters.

1.3.2. Verzoeker motiveert niet waarom de behandeling van onderhavig beroep dient te gebeuren door drie leden, zodat de toepassing van artikel 39/10 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) zich niet opdringt. Het verzoek tot behandeling door drie leden wordt verworpen.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker verklaart de uitnodiging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) voor het gehoor ten gronde nooit te hebben ontvangen, zodat hij niet aanwezig was op 10 augustus 2006. De aangetekende brief werd teruggestuurd naar afzender. Hij zou in de onmogelijkheid verkeerd hebben om gevolg te geven aan de oproepingsbrief aangezien hij deze nooit ontvangen heeft.

2.1.2. Uit het administratief dossier blijkt dat de oproeping voor het gehoor ten gronde op 12 juli 2006 verstuurd werd naar de door verzoeker op 1 mei 2006 gekozen woonplaats, “Lange Beeldeckenstraat 238, 2060 Antwerpen” (stukken 7 en 8). De oproeping werd blijkens het opklakbriefje op de briefomslag niet afgehaald (stuk 7). Verzoeker liet na binnen de vijftien dagen na de in de oproeping vastgestelde datum een geldige reden aan te geven voor zijn afwezigheid op het gehoor ten gronde en toont geen overmacht aan. Verweerder kon terecht toepassing maken van artikel 57/10 van de Vreemdelingenwet.

2.2.1. Gezien de Commissaris-generaal op 2 maart 2006 besloten had dat verder onderzoek noodzakelijk was, vraagt verzoeker om hem op grond van de devolutive werking van het hoger beroep overeenkomstig artikel 57/11 van de voormelde wet van 15 december 1980 (verder: Vreemdelingenwet) opnieuw te horen.

Verzoeker vreest voor vervolging vanwege enerzijds de Amerikanen en de Iraakse veiligheidsdienst, die hem zouden zien als medewerker van terroristen en anderzijds vanwege de terroristen, die hem zouden verdenken van verklikking.

Hij voert aan Irak te hebben verlaten wegen een ernstige en gegronde vrees voor zijn leven en veiligheid, waartegen de Iraakse autoriteiten geen afdoende bescherming kunnen bieden.

Verzoeker verklaart dat zijn moeder en twee zussen ondertussen naar Iran gevlucht zijn, nadat de politie meerdere malen naar verzoeker is komen vragen.

Verzoeker benadrukt de actuele precaire veiligheidssituatie in Irak en verwijst hiervoor naar een uittreksel uit een Algemeen Ambtsbericht van juli 2005 omtrent aanslagen tegen Irakezen die zichtbaar samenwerken met de interim-regering of de Multi National Force en de algemene veiligheidssituatie. Tevens wordt gewezen op een artikel van de Commission des Recours des Réfugiés van maart 2006 en een artikel van Amnesty International, hetgeen eveneens in bijlage aan het verzoekschrift is gevoegd.

Verzoeker vraagt hem op grond van bovenstaande overwegingen de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen, zoals voorzien in artikel 1 (A), 2 van de Conventie van Genève.

2.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Uit het dossier blijkt dat verzoeker, zowel tijdens de behandeling van zijn asielaanvraag door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) als tijdens het procedureverloop voor de Raad, nagelaten heeft om de aan hem gerichte briefwisseling, in casu de uitnodigingen om te verschijnen, af te halen. Bijaldien is zijn verzoek om gehoord te worden door zijn eigen handelwijze onmogelijk en verzaakt hij aan zijn medewerkingsplicht.

Uit het verzoekschrift tot voortzetting blijkt dat *“Verzoeker vreest voor vervolging vanwege de Amerikanen en de Iraakse veiligheidsdienst, die hem zien als een medewerker van deze terroristen, en anderzijds vanwege de terroristen, die hem verdenken van verklikking”*. Te dezen dient echter te worden vastgesteld dat verzoeker de gegrondheid van zijn vrees niet aannemelijk maakt daar hij geen begin van bewijs bijbrengt dat hij omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie actueel, bijna vier jaar na de aangevoerde feiten, in de negatieve aandacht van de autoriteiten zou staan, dan wel om één van deze criteria geen bescherming zou kunnen bekomen. Dit klemt des te meer daar verzoeker verklaarde dat de Amerikanen en veiligheidsdiensten op 29 oktober 2005 waren langsgesproken met een gevangene waarvan hij zeker is dat het één van de twee terroristen is (administratief dossier, stuk 19, p.10; stuk 14, p.10). Zijn stelling dat hij gezien wordt als een medewerker van de terroristen is een loutere veronderstelling die hij tot op heden niet ondersteunt door enig begin van bewijs. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk waarom hij actueel, daar hij kan aantonen een slachtoffer te zijn van terroristen en daardoor over dienstige informatie kan beschikken, geen aanspraak zou kunnen maken op de bescherming van de autoriteiten die deze terroristen bestrijden.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1. In ondergeschikte orde, vraagt verzoeker hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Ter staving van het reële en actuele risico op ernstige schade dat zou bestaan bij terugkeer naar Irak, verwijst verzoeker naar een uittreksel uit een Algemeen Ambtsbericht, een artikel van de Commission des Recours des Réfugiés en een artikel van Amnesty International.

2.3.2. Verzoeker verklaart dat hij van 1992 tot 2003 in Halabja heeft verbleven (administratief dossier, stuk 9, p. 1; stuk 14, p.2). Het is een algemeen bekend feit dat Halabja gelegen is in de Koerdische regio van Irak (Noord-Irak).

Uit de door verzoeker bijgebrachte informatie kan niet afgeleid worden dat er in Halabja, Noord-Irak, dat onder de controle staat van KRG, een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het bijgebrachte Ambtsbericht stelt dienaangaande: *“Er zijn echter ook gebieden, in het bijzonder de KRG-gebieden, waar het relatief rustig is en beduidend minder aanslagen voorkomen”* (p.12); *“Tekend voor de relatieve rust in de KRG-gebieden is het feit dat in de zomer duizenden toeristen naar de KRG-gebieden trekken vanuit Centraal-Irak”* (zie voetnoot 50); *“Aangenomen wordt dat in sommige delen van Irak, bijvoorbeeld in de KRG-gebieden en het zuiden, burgers in voorkomende gevallen bescherming zullen zoeken bij Iraakse veiligheidsorganisaties”* (voetnoot 52). Er is in het dossier geen informatie voorhanden die voormelde informatie tegensprekt. Gezien verzoeker verklaarde zijn beroep geleerd te hebben in Halabja (administratief dossier, stuk 14, p.4) en er gedurende elf jaar verbleef, kan derhalve redelijkerwijs aangenomen worden dat hij aldaar overeenkomstig artikel 48/5 §3 een vestigingsalternatief heeft.

Gelet op het voormelde (zie sub 2.2.2) en de elementen in het administratief dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende september tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS